

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 107.

Anden Sæssion.

41de Møde.

Torsdagen den 5te December.

(Fortsat).

Stampe (fortsat): Jeg skal blandt Andet tillade mig at henvise til, at det Udtryk „at Faren er forbi“ er et vagt Begreb, og at der let kan opstaae Disput med den Mand, der commanderer paa Brandstedet, som er Amtmanden eller Herredsfogden eller en Brandfoged, om Faren er forbi, eller ikke, og om Mandskabet kan have Tilladelse til at tage hjem, eller ikke. Desuden forekommer Lovforslaget mig ogsaa at indeholde et Slags Anviisning til at forlade Brandstedet jo før jo hellere, som ogsaa forekommer mig ikke at være ønskelig. Efter min Anskuelse anseer jeg ikke dette Lovforslag for at være absolut nødvendigt i den Kreds, hvor jeg har hjemme, og efter min Erfaring er det ikke nødvendigt. Jeg har ikke hørt Klager i saa Henseende. Jeg vil ikke nægte, at der maaskee paa enkelte Steder kan begaaes Misbrug, og at der kan være Grund til Klager, men jeg troer ikke, at det er nogen almindelig Klage i Landet. Man er i saa Henseende dog i Almindelighed tilbøielig til at hjælpe sin Næste og tænke paa, at man selv kan komme i det ulykkelige Tilfælde at behøve sine Medmenneskers Hjælp. Jeg kan derfor ikke stemme for Loven, saameget mere som der i Forordningen af 20de Juni 1850 om Hartkornets Udjevning er bebudet, at der vil om en ikke meget lang Tid, som jeg haaber, udkomme en Lov om Ordningen af Brandvæsenet paa Landet, og jeg mener, at en Bestemmelse i den Retning, som dette Lovforslag gaaer ud paa, da i denne Lov kunde finde en passende Plads.

S. Pedersen: Jeg maa i Get og Alt aldeles slutte mig til den ærede sidste Taler. Jeg kan heller ikke indsee, at dette Lovudkast,

som er kommet til os fra Folkethinget, er til videre Nytte eller Gavn; jeg maa ansee det for overflødig, og vil derfor stemme derimod.

Juslitsministeren: Det er ganske rigtigt, som den ærede 1ste Landstingsmand for 5te Kreds (Stampe) bemærkede, at Forordningen af 29de Februar 1792 i den 28de Paragraph paalægger Landboerne en Forpligtelse til at rydde Brandstedet, endogsaa efterat Ilden er slukket og Faren forbi, og det kan vistnok ikke saa ganske sjelden være vanskeligt at udfinde det rette Dieblit, naar man kan se, at Faren er forbi, saaledes at det ikke kan være høvdvendigt at vedblive med Rydningsarbeidet, for at udfinde, om der endnu er Ild. Imidlertid kan det dog ikke nægtes, at det Hensyn, som nærmest maa have ligget til Grund for Loven, synes at være det, at det interesserer det Offentlige, at Faren bliver forebygget, og, naar man nu har ved Erfaringen fundet, at den Forpligtelse, som er bleven paalagt Landboerne til at rydde Pladsen, efterat enhver Fare er forbi, er for byrdefuld, eller at det kunde ansees ønskelig, at den lettedes, kan det Offentlige i denne Sag, synes mig, ikke forlange mere, end at Rydningspligten vedbliver at paahvile Landboerne, saalænge som der enten er Ild eller der endnu kan være Fare; Bevist for, hvorvidt al Fare er hævet, kan vel i mangfoldige Tilfælde vistnok ikke tilveiebringes, uden netop ved fortsat Rydning; men det kan dog heller ikke paa den anden Side nægtes, at der ikke saa sjældent kan møde Tilfælde, hvor man kan have en fuldkommen positiv Overbeviisning om, at Ilden er aldeles slukt, og der endnu ligger en heel Deel Ruderå omkring paa Brandtomten, som det altsaa ikke særdeles interesserer det Offentlige at faae bortskaffet. Det er denne Betragtning af Tingene, der har gjort, at jeg ikke har an-